

Tilburg University

Review of the books *Ons kent ons...de praktijk van samenwerking in de forensische zorg*, J.A. van Vliet & J.P. Wilken, 2001; *Vademecum Forensische psychiatriewetgeving*, G. van Nederpelt & M. Roozend, 2001

Oei, T.I.

Published in:
Tijdschrift voor Psychiatrie

Publication date:
2002

[Link to publication in Tilburg University Research Portal](#)

Citation for published version (APA):

Oei, T. I. (2002). Review of the books *Ons kent ons...de praktijk van samenwerking in de forensische zorg*, J.A. van Vliet & J.P. Wilken, 2001; *Vademecum Forensische psychiatriewetgeving*, G. van Nederpelt & M. Roozend, 2001. *Tijdschrift voor Psychiatrie*, 44(7), 478-479.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

FORENSISCHE PSYCHIATRIE

Vliet, J.A. van, & Wilken, J.P.

Ons kent ons ... de praktijk van samenwerking in de forensische zorg

SWP, Amsterdam 2001

111 pagina's, ISBN 90 6665 388 4, € 15,75

Nederpelt, G. van, Roozendaal, M., & Grooten, J.

Vademecum Forensische psychiatriewetgeving

GGZ Nederland, Utrecht 2001

Publicatienummer 2001-122L (te bestellen bij GGZ

Nederland, faxnummer 030 2894870)

€ 45,38 (leden) of € 68,07 (niet-leden)

Ons kent ons ... de praktijk van samenwerking in de forensische zorg is een eerste overzicht van de forensische samenwerkingsverbanden in de verschillende hofressorts (Leeuwarden, Arnhem, Den Haag, Amsterdam en Den Bosch). In dit overzicht komen de verschillen van de regio's, maar ook de overeenkomsten tot uiting. Waar bijvoorbeeld de behoefte in het Amsterdamse bestond aan de regeling art. 37 voor plaatsingen en er dus een convenant kwam tussen de

Amsterdamse psychiatrische instellingen en de forensisch psychiatrische dienst (FPD) in Amsterdam, vormde in Rotterdam vooral het initiatief – van nu enkele jaren geleden (1994) – van de ‘Grote Beek’ om een polikliniek te beginnen, het startschot voor zo’n integrale benadering. Zo’n samenwerkingsverband bestaat uit enerzijds forensische instellingen (FPD), forensisch psychiatrische afdeling (FPA), forensisch psychiatrische kliniek (FPK), tbs-kliniek (terbeschikkingstellingskliniek), alsmede een penitentiaire inrichting, de Raad voor de Kinderbescherming, de reclassering, en het Openbaar Ministerie, en anderzijds ggz-instellingen, waaronder de regionale instelling voor ambulante geestelijke gezondheidszorg (RIAGG), het algemeen psychiatrisch ziekenhuis (APZ) en de regionale instelling voor beschermende woonvormen (RIBW). De bedoeling is dat de ex-terbeschikkinggestelde, de vrijgekomen justitiabele (ex-gedetineerde) en de vaak door de politie aangehouden psychisch gestoorde zwerver of onbuisde, de plek krijgen die zij nodig hebben.

Recentelijk nog was er een kort geding betreffende de opvang van een ernstig gestoorde agressieve justitiabele (degene die in het vangnet van justitie of politie terechtkomt). Zo’n persoon zou idealiter binnen een forensisch netwerk of circuit opgevangen moeten worden. Dan mag elkaar niet de zwartepiet worden toegeschoven: in de samenwerking binnen zo’n forensisch circuit moet het probleem opgelost worden. Desnoods door tussenkomst van de politiek. Want de politiek is de spreekbuis van de samenleving en het is volstrekt legitiem wanneer de politiek in samenwerking met openbare diensten zoals politie, justitie en instellingen van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) tot een gemeenschappelijk beleid komt. Langzamerhand komt er meer reliëf in zo’n samenwerkingsverband. De deelnemers gaan elkaar beter leren kennen en meer vertrouwen.

Uit het onderzoek van de auteurs blijkt wel dat waar er geen goede structuren bestaan, zo’n samenwerking een zachte dood dreigt te sterven.

Ook hier zien we dat overheidsdiensten hun verantwoordelijkheid niet uit de weg mogen gaan en de gemiddelde psychiater niet zomaar kan menen ‘dat we als psychiaters geen politiek mogen bedrijven’. Ik denk dat wij als psychiaters, die midden in het leven staan en rechtsburger zijn, altijd (in meer of mindere mate een vorm van) politiek bedrijven. Het gaat er dus om die politiek te bedrijven die nog het meest beantwoordt aan het humanisme van Hippocrates, conform de eed of belofte die wij hebben afgelegd toen we arts werden. Het is goed dat wij als psychiaters daarvoor niet op de barricaden hoeven te staan. Dat mogen de politici zelf doen, ook al vinden ze bij de gemeente het wel zo prettig dat de psychiater meteen in beeld is, wanneer men dat nodig vindt vanwege de veiligheid op straat. Dit soort beschouwingen vindt men niet in dit boekje, maar dat is ook niet nodig, gezien de opzet ervan.

Voor de basiskennis van wet- en regelgeving is het *Vademecum Forensische psychiatriewetgeving* nuttige lectuur. Het verkeer tussen Justitie en VWS krijgt hiermede een juridische ondersteuning ten aanzien van vraagstukken op het gebied van strafrecht, penitentiair recht, gezondheidsrecht en tucht- en klachtrecht. In het verschiet liggen richtlijnen betreffende pro-Justitia-rapportage, tbs-verlenging en proefverlof, inclusief de rol van de reclassering.

Beide uitgaven worden aanbevolen aan (gedrags)deskundigen die het forensische domein een warm hart toedragen.

T.I. OBI